FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 14 mars 2002 [1]

1. Kommissionen har väckt talan mot Italien med stöd av artikel 226 EG. Kommissionen har begärt att domstolen skall fastställa att denna medlemsstat har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 98/101/EG [2] om anpassning till den tekniska utvecklingen av direktiv 91/157/EEG om batterier och ackumulatorer som innehåller vissa farliga ämnen. [3]

Sökanden har hävdat att staten varken har ändrat den interna lagstiftningen i tid eller lämnat underrättelse om att någon föreskrift för att genomföra direktivet har antagits.

I — Direktiv 98/101

2. Direktiv 98/101 syftar till att uppnå en hög nivå när det gäller miljöskyddet. Av detta skäl innebär direktivet förbud mot att saluföra såväl vissa batterier och ackumulatorer, beroende på deras kvicksilverinnehåll, som apparater där sådana batterier och ackumulatorer ingår, i syfte att underlätta batteriåtervinning. Enligt artikel 2.1 skulle medlemsstaterna anta och offentliggöra de bestämmelser som är nödvändiga för att följa direktivet före den 1 januari 2000 och genast underrätta kommissionen om detta.

II — Prövningen av talan

3. Kommissionen meddelade den italienska regeringen i skrivelse av den 13 juli 2000 att den, trots att fristen för att genomföra direktiv 98/101 hade löpt ut, inte hade fått någon underrättelse om att de nationella bestämmelser som var nödvändiga hade utarbetats och att den inte heller hade kunnat konstatera att Italien tillämpade direktivet. Kommissionen uppmanade därför denna stat att inkomma med ett yttrande inom två månader.

1 — Originalspråk: spanska.

2 — Kommissionens direktiv av den 22 december 1998 (EGT L 1, s. 1).

3 — Rådets direktiv av den 18 mars 1991 (EGT L 78, s. 38; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 72).

4. I avsaknad av svar på denna skrivelse riktade kommissionen den 17 januari 2001 ett motiverat yttrande till den italienska staten, som däri uppmanades att ändra sin interna lagstiftning inom två månader. Eftersom kommissionen inte fick något svar, antog den att direktiv 98/101 inte hade genomförts. Kommissionen väckte därför talan om fördragsbrott den 24 augusti 2001.

5. I svaromålet, som inkom den 23 november 2001, förklarade den italienska staten att det ministerdekret (decreto interministeriale) genom vilket direktiv 98/101 skulle införlivas med den interna rätten hade utarbetats, att det skulle antas före slutet av samma månad och att dess slutliga lydelse skulle översändas till kommissionen, för att denna institution skulle kunna kontrollera att det var korrekt i tekniskt hänseende. Den italienska staten har medgett att direktivet har genomförts för sent, men har angett att detta inte har skett på bekostnad av miljöskyddet inom gemenskapen. Nämnda stat har förklarat att den förlitar sig på att kommissionen skall välja att återkalla sin talan, eftersom de tekniska hindren på detta område har undanröjts.

6. I mars 2002 hade kommissionen emellertid inte angett någon önskan att återkalla talan. Det är dessutom känt att syftet med en talan som väcks med stöd av artikel 226 EG bestäms av kommissionens motiverade yttrande och att det, även för det fall att fördragsbrottet har upphört efter den frist som avses i det andra stycket i samma artikel, fortfarande finns ett intresse av att föra talan, i syfte att fastställa grunderna för det ansvar som en medlemsstat kan ha ådragit sig i förhållande till dem vars rättigheter har kränkts till följd av nämnda fördragsbrott. [4]

7. Enligt artikel 249 EG tredje stycket är ett direktiv, med avseende på det resultat som skall uppnås, bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet. Enligt artikel 10 EG skall medlemsstaterna vidta alla lämpliga åtgärder, både allmänna och särskilda, för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av fördraget eller av åtgärder som vidtagits av gemenskapens institutioner.

8. Eftersom det är utrett att Italien inte har uppfyllt sin skyldighet att anpassa sin nationella rätt till bestämmelserna i direktiv 98/101, bör kommissionens talan om fastställelse av att medlemsstaten har gjort sig skyldig till fördragsbrott bifallas och denna stat förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

4 — Dom av den 7 februari 1973 i mål 39/72, kommissionen mot Italien (REG 1973, s. 10; svensk specialutgåva, volym 2, s. 7), punkt 11, av den 17 juni 1987 i mål 154/85, kommissionen mot Italien (REG 1987, s. 2717), punkt 6, av den 18 mars 1992 i mål C-29/90, kommissionen mot Grekland (REG 1992, s. I-1971), punkt 12, och av den 2 december 1992 i mål C-280/89, kommissionen mot Irland (REG 1992, s. I-6185), punkt 7.

III — Förslag till avgörande

9. Mot bakgrund av föregående överväganden föreslår jag att domstolen skall

1) fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 2 första stycket i kommissionens direktiv 98/101/EG av den 22 december 1998 om anpassning till den tekniska utvecklingen av rådets direktiv 91/157/EEG om batterier och ackumulatorer som innehåller vissa farliga ämnen genom att inte införliva dess bestämmelser med den interna lagstiftningen före den 1 januari 2000, och

2) förplikta Italien att ersätta rättegångskostnaderna.